

KUŞLAR İÇİN
AĞAÇLARA
KONMA
KILAVUZU

Roman

DK

YENAL BİLGİCİ

Yenal Bilgici, gazeteci, yazar. İskenderun'da doğdu, siyaset bilimi eğitimi aldı. Aralarında *Aktüel*, *Newsweek*, *Hürriyet*'in bulunduğu çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı. Türkiye'nin 2000'li yıllarını incelediği *Memlekette Tuhaf Zamanlar* isimli bir kitabı var. Türkiye'nin önde gelen akademisyenleri, entelektüelleri ve yazarlarıyla konuştuğu nehir röportajlar yayımladı. Sıfır Sayı isimli podcast'inde konuşmayı, bloglarında (Eski Usul, Tuhaf Zamanlar) yazmayı seviyor. *Kuşlar İçin Ağaçlara Konma Kılavuzu* ilk romanı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Memlekette Tuhaf Zamanlar

KUŞLAR İÇİN AĞAÇLARA KONMA KILAVUZU

Yazan: Yenal Bilgici

Editör: Sema Çubukçu

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ő.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2026 / ISBN 978-625-8593-53-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Göğçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. őti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneőli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ő.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 őiőli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kuşlar İçin Ağaçlara Konma Kılavuzu

Yenal Bilgici

DOğAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Aslıhan'a, sonsuz artı bir

BİRİNCİ KISIM

Sokaklar bile sokaklara keşir

Gölgeler ki güneşe bağı

Biz ikimiz de öyleyiz

Ama bilmeyiz

Bülent Ortaçgil

Yolların başladığı yer

Adım Kuzgun olmasaydı yine aynı insan olur muydum; hep merak ederim. Çocukken arkadaşlarım, nedense illa kollarını da iki yana açıp “Gak gak gaaaaaak” diye benimle dalga geçmeseydi; her yeni tanıştığım kişi, “Hımm, ilginç bir isim” deyip ardından kaşlarını çatmasaydı; ya da hiç değilse insanların daha çok sevdiği, benimsediği, görünce mutlu olduğu bir kuşun adını taşısaydım, acaba ben yine bugünkü ben olur muydum?

Arkadaşlarım sessizce yaklaşp kulağımın dibinde gakladığında çok ağlardım. Sonra alıştım. Aldırmamaya başladım. Ama onlarla arama hep bir mesafe koydum. Kimselere çok yaklaşmadım. Evden dışarı pek çıkmadım. Gerçek bir kuzgun gibi uzaklarda dolaşttım. Pencereden baktım.

İsmimi kimin, neden koyduğunu soranlara, “Annemle babam koymuşlar, kuzgunları çok severler” derdim. “Bu kadar çirkin bir kuşu kim sever ki, başka bir sebebi olmalı” diye ısrar edenler çıkardı. “Bilmiyorum” deyip geçiştirmeye çalışırdım. İnanmazlar-

dı. Dudak bükerek, “Hadi canım” derlerdi. Bir arkadaşımın babası, “Böyle anne baba mı olur, ne ayıp” bile demişti.

Sırf bu yüzden, bazı insanların ne kadar densiz olduğunu daha çocukken anlamıştım. Diğerlerinden minicik bir farkınız varsa, hayat size bunları öğretir. Topallıyorsanız, kekeliyorsanız, az biliyorsanız, öğrenemiyorsanız, herkesin ilgilendiği şeylerle ilgilenmiyorsanız, ilgileniyor gibi yapmıyorsanız... ya da pek sevilmeyen bir kuşun ismini taşıyorsanız... Hayat size başkalarının densizliğini, hoyratlığını, saklamaya bile çalışmadıkları zalimliğini kısa yoldan öğretir.

Ben adımları seviyordum.

Keskin zekâsı ve iyi hafızasıyla tanınan, kapkara ve parlak tüylü kuzgunları da seviyordum. Belki ismimi onlardan aldığım için, çoğunluğun aksine onları güzel de buluyordum. Karakter sahibi kuşlardı. Bir dala konmuş sakın sakın uzaklara bakarken, çok şey görmüş, çok şey yaşamış ama bunları bize, biz cahillere anlatmamaya yeminli gibi dururlardı.

Kuzgunlar hakkında çok okumuştum. Edgar Allan Poe’nun, Amerika’da sanırım herkesin ezberlediği bir şiiri vardı. Bazı eski pagan dinlerinde ölümlerin âlemiyle yaşayanların âlemi arasında bir haberci olarak kabul ediliyorlardı. Sonradan eserlerini çok seveceğim bir heykeltıraş da bu ismi taşıyordu.

Hayallerimi süsleyen o dev şehre bir kuş uçuşu mesafedeki Edremit’te yaşamama rağmen çocukken hiç görmediğim İstanbul’da Kuzguncuk bir semt adıydı. Olsun, şehrimizin eteklerinde kurulduğu görkemli Kaz Dağları’nda da kuzgunlar dolaşırdı.

Bu zeki ve gizemli kuşlar hakkında sayısız hikâyeye vardı. En çok da Londra Kulesi’ndeki kuzgunlara dair efsaneyi severdim. Anlatılanlara göre, kulede her zaman en az altı kuzgun tutulmuş. Bunlar uçup giderlerse tahtın yıkılacağına, krallığın dağılacağına inanılmıştı. Efsane olmasına efsaneydi ya, İngilizler işi yine de ciddiye almıştı. Kuledeki kuzgunları kraliyet muhafızları koruyordu. Bakımlarını üstlenen kişi de bir askerdi; rütbesi ço-

ğunlukla çavuş ya da başçavuştu ama lakabı tüm rütbelerden güzeldi: Kuzgunların Efendisi.

İçten içe ben de Kuzgunların Efendisi olmak istiyordum. Ama bildiğim tek kuzgun bendim. Arkadaş canlısı sayılmazdım. Benden iki yaş büyük ablam da kuşlara meraklı değildi. Evcilik oynamayı tercih ederdi, bense bu cicili bicili oyunu sevmezdim. Benimle kuzgunculuk oynayacak kimse yoktu. Sabahın alacasında, akşamın kızılığında, aklıma estiğinde; bazen çatıya, bazen pencereye, bazen bir ağaca ama illa yüksekçe bir yere çıkar, gözlerimi kısarak Kaz Dağları'na bakar, içimden haykırarak kuşlarımı çağırırdım. Avanak arkadaşlarım gibi gaklamazdım. Kollarımı habire açıp kapatmazdım. Seslenmek yeterdi. Bazen tek bir kolumu beni iyice görsünler diye havaya kaldırırdım. Sahiden de bir kuzgunun gelip karşımdaki bacanın üstüne tünediği ve bana dikkatle baktığı olurdu. Hoşuma giderdi bu, onu eskiden beri tanıdığımı düşünürdüm. Başka kuşlar da gelirdi. Bir güvercin, bazen bir serçe... Eh, doğanın beni taktığı yoktu, o kuşlar yanıma tesadüfen gelirdi, bunu bilirdim ama ben yine de ufuk çizgisinde süzülen kara kanatlar gördüğümü düşünürdüm. Beni selamlamak için uçarlardı.

İsmimin hikâyesini elbette ben de merak etmiştim. Arkadaşlarımın yine kulağımın dibinde gaklayıp patır patır kanatlarını çırptığı bir günün akşamı nedense çok çekinerek anneme sorduğumda, ismimin nasıl konduğunu tane tane anlatmıştı. "Ben sana dokuz aylık hamileyken bir adamla karşılaştık" demişti.

Hayatıma dair çok sevdiğim ve asla kimseye anlatmadığım bu gizemli hikâye işte böyle başlardı.

Ama bunu size daha sonra anlatacağım... Kendime benzer bir başka kuşu nasıl bulduğumu ya da onun beni nasıl bulduğunu anlattıktan sonra...

İsimlerin karakter üzerinde bir etkisi var mıdır sahiden? Böyle şeylere çok inanmam ama sanırım bende bir parça geçerliydi. En azından çocukken. Ailem dışındaki insanlara çok yaklaşmazdım. Ama onlara çok uzak da değildim. Dururdum. Bakardım. Seyrederdim. Ağaçlara, çatılara, telefon direklerine tünemiş kapkara kuzgunlar gibi, insanları seyretmeyi severdim.

Caddelerden akıp geçen arabaları, sabahları tertemiz yıkayıp silinmiş avluları, büfe önlerinde her gün eksiksiz sıralanan gazeteleri, kapı aralıklarından kafasını dünyaya uzatan kedileri, duvardaki çatlaklardan içeri dökülen ışığı, okul yolunda tek tek sökülen taşlarını ezberlediğim arnavutkaldırımalarını, pazarcının tezgâhında mevsime, haftaya, hatta güne göre değişen renkleri... seyrederdim ve aklıma kazımaya çalışırdım. Okuldaki arkadaşlarım beni tuhaf bulurdu, akrabalarım beni tuhaf bulurdu. Ablam benimle “uyuşuk” diye dalga geçerdi.

Babam, çok belli etmek istemese de bazen, “Daldı gitti yine çocuk” diye yakınırdı. Bir tek annem... Annem beni pencerenin önünde dışarı bakarken bulduğunda, elime bir parça ekme sıkıştırır, başımı okşar ve “Seyret oğlum” derdi. “Dünya seyretmeye değer.”

Okulda da hep etrafımı seyrediyordum; çok belli etmesem de en çok benim gibi dalgın ve hülyalı insanları kendime yakın buluyordum.

Ortaokulun ilk günlerinde, sınıfın haylazlarından bir çocuk matematik dersinde kümeleri işlerken, “Ama bu hayatta ne işimize yarar?” diye sormuştu. Yeni bir okula başladığı için kendini büyümüş hissediyordu besbelli. Bir tek o mu, hepimize ilkokuldan sonra çok büyümüşüz gibi geliyordu, artık ciddi soruların zamanıydı. Sadece ilk önce ne sormamız gerektiğini bilemiyorduk. Bu haylaz çocuk, belki sırf dersi kaynatma peşindeydi ama kalbimizden geçeni sormuştu.

Mavi gözlü, göçmenlere has yumuşacık ifadeli, yuvarlak tel çerçeveli gözlükleriyle bir yazar gibi görünen genç matematik öğretmenimiz Sabahattin Bey, soruyu duyunca gülüvermişti. “Evet, öyle bir soru var, değil mi? Kümeler hayatta her işinize yarar, sonra anlarsınız. Hepimiz farklı kümelerin içindeyiz. Hangisinde olduğunuz, kiminle kesiştiğiniz önemli.” Yüzünde bir gülümsemeyle tahtaya dönmüş, kaldığı yerden yazmaya devam etmişti. “Hadi gevezelik etmeyin.”

Soruyu soran çocuk, teneffüste, büyük bir iş başarmış gibi bu soruyu liseli abisinden öğrendiğini söylemişti.

Öğretmene meydan okumuş, hatta onu afallatmış gibi böbürleniyordu. Ama öğretmenin kısa cevabı yine de aklıma takılmıştı. Kümeler hayatta neden her işimize yarar ve hepimiz nasıl oluyor da farklı kümelerde yer alıyorduk?

Bu sorunun cevabını yine o yıl okuduğum, çocuklara öğrenmeyi öğreten bir kitapta buldum. D.P. isimli yazar, hem de yine kümeler metaforunu kullanarak şöyle yazmıştı:

Merak etmelisiniz. Hayret etmelisiniz. Durup bakmayı bilmelisiniz. Hayatta bağlantılar vardır. Bir şey hep bir başka şeyle bağlantılıdır. O bağlantıları aramanız lazım. Tesadüfler, başımıza gelen en tuhaf olaylar bile birbiriyle bağlantılıdır ama hepsinin bir iç mantığı vardır. Bakmazsanız göremezsiniz. Ama bakmak da öyle uzun uzun gözlerinizi dikmek değildir. Bir şeyin üzerine düşünmek, kafa yormak, soru sormaktır. Böyle bakarsanız, bir kuşun uçuşunda, bir dala konuşunda bile anlam bulursunuz. Çok eski bir bilgin, Leonardo da Vinci kuşlara bakmasaydı, insanların da uçabileceğini düşünemezdi. Ondan sonra uçakları, helikopterleri, uzay mekiklerini hayal edemezdi. Uçmayı düşünen, kuşları seyreden bu bilgin, Mona Lisa tablosunu da yaptı. Dünyanın en ünlü resmini yani. Mona Lisa'yı öyle bir resmetti ki ona bakanlar bazen gülmüşe geçtiğini, bazen üzgün durduğunu görürler. Resim, belki bakanların ruh haline göre de değişiyordur. Demek ki burada sanatçının gücü var.

Bize bir bakışın hayatı nasıl değiştirebileceğini gösteriyor. Leonardo da Vinci çok bilgiliydi ama sadece kitap okumuyordu, problem çözmiyordu. Etrafına bakmasını biliyordu. Bağlantıları görmesini biliyordu. O gördükçe, hayatında görülecek şeyler daha da çoğalıyordu. Tesadüfler, karşılaşmalar çoğalıyordu. Siz hep bakın çocuklar, etrafınıza dikkatli bakın. Kümenizde kimler var, kimlerle keşişiyorsunuz, kimlerle hiç keşişemiyorsunuz, anlamaya çalışın.

Önce ortaokulun ilk yılında sadece bir dönem dersimize giren, sonra da kim bilir nereye tayin olup giderek keşişim kümemizden çıkan bu matematik öğretmenimizden, sonra ablamın kitapları arasında bulup öylesine okumaya başladığım eğitim kitabı yazarının dost sesinden öğrendiğim kümeleri o kadar sevmiştim ki hayatım boyunca unutmadım. Sanırım, üniversite yıllarım da dahil, eğitimim boyunca daha önemli bir şey de öğrenmedim. O yıllarda bile bu kümeler hakkında çok düşündüm. Her yere, her şeye fazladan bir ilgiyle, merakla baktım. Zaten buna yatkındım.

Bir kuzgun, kafası her zaman derin bir düşünceyle meşgulmüş gibi görünür. Belki de öyledir. Benim kafam o zaman hayretle doluydu. İnsanlara, hayvanlara, kuzgunlara, kuşlara, balıklara, dağlara, ormanlara hayret ediyordum. Nasıl olmuş, neden olmuş, neden kırmızı değil de yeşil, neden sarı değil de kara? Şaşırıp duruyordum. Öğrenmem lazımdı. Kitaplardan daha iyi öğretmen mi vardı? Okuldan geldiğim gibi, çantamı bir kenar atıp okumaya başladım.

Babam kendini işe verdiğiinden okuyamamaktan yakınır-
dı ama annem okumaya meraklıydı. Kendi kendini patronlar-
la, modellerle yetiştirmiş bir terziydi annem ve dikiş makinesinin başında olmadığı her an kitap okurdu; bizim de okumamızı önemserdi. Kitaplığımız, başka hiçbir arkadaşımın ve akrabamın evinde görmediğim kadar çeşitli kitapla doluydu. Kıyas yapmak bile anlamsızdı, çünkü ayak bastığım birçok evde zaten bir ki-

taplık da yoktu. Bu evlerde sağda solda tek tük birkaç kitap bulunurdu sadece; onların çoğu da ilmihal veya tam namaz hocası gibi dini içerikli kitaplardı. Annem en çok romanları severdi. Kerime Nadir ve Muazzez Tahsin Berkand gibi klasik aşk romanları da okurdu; Tolstoy ve Dostoyevski gibi devlerin kitaplarını da. Steinbeck'in *Gazap Üzümleri'*ni ağlaya ağlaya, Sevgi Soysal'ın *Tante Rosa's*ını eğlene eğlene okuduğunu hatırlıyorum. Kitaplığımızda öykü ve şiir kitapları, hatta ansiklopediler bile vardı. Epey düşkünü olduğum bu ansiklopedileri arada bir madde madde okurdum; en çok da annemin kendi baba evinden getirdiği mavi ciltli *Hayat Ansiklopedisi'*ni severdim. Kuzgun maddesini okumuştum mesela. Sabahattin Bey'in dersinden sonra açıp Leonardo da Vinci maddesini de okudum.

Homeros'un *İlyada's*ıyla ilgili maddeyi okurken, mitolojideki Yunan tanrılarının, Truva Savaşı'nı Kaz Dağları'ndan oturup izlediğini de okumuş, çok şaşırmışım. İda ya da Kaz Dağları'nı her gün pencereden seyrediyordum ben. Bu heyecanla ansiklopediyi açıp mitolojiye ilişkin her maddeyi ayrı bir gözle incelemiştim. O günden bugüne mitolojiye ilgim hiç bitmedi.

Eski zaman hikâyelerini seviyordum ama onlu yaşlarımın başında Jules Verne ile tanışınca zihnim yeniliklerin, buluşların yoluna girdi. Ansiklopedide soluk bir fotoğrafını gördüğüm bu gür sakallı, âlim görünüşlü ve bilinmezleri bilinir kılma iddiasındaki adam, hayata, dünyaya, insanlara, hayvanlara, yani çocuk aklımın eriştiği her şeye yönelik ilgimi diri tutuyor, merakımı besliyordu. Kıtaların soluk soluğa kat edildiği, okyanusların süratle aşıldığı *Seksen Günde Devriâlem*, "Dünyanın yanı başında çok daha büyük bir dünya varmış" dedirten *Denizler Altında 20 Bin Fersah*, on bir on iki yaşındayken bile alıp başını uzaklara gitme duygusu uyandıran *Kaptan Grant'ın Çocukları*, bir inat uğruna dağlar tepeler aşan *İnatçı Keraban...* Sonra *Aya Seyahat*, *Balonla Beş*

Hafta, İki Yıl Okul Tatili, Michel Strogoff, Dünyanın Ucundaki Fener... Hepsini tekrar tekrar okumuştum. Geceleri kafamı yastığa koyduğumda zihnimde haritalar beliriyordu; şehirlerin, limanların isimlerini içimden tekrar ede ede uykuya dalıyordum: Cebelitarık, Aden, Cidde, Bombay, Kalküta, Şanghay... Rüyalarımında bir kaptan, bir kâşif, bir mucit oluyordum. Soluk soluğa ve mutlulukla uyanıyordum.

Hepimiz çocukluğun gizemli bahçesinden çıkıp, dünyanın ölçüye gelir hayhuyuna karıştığımız bir dönemden geçersiz. Vücudumuz büyüdükçe, bahçenin sınırlarının bize dar geldiğini düşünürüz. Rotamız bellidir: geniş hudutsuz denizler, gökler, bulutlar, kıtalar, ülkeler... Ama çocuk, hâlâ eliyle avucuyla ölçebileceği, hâkim olabileceği, güvenilir bir araç ister. Çocuk, yorganı üzerine çektiği dakikada orada yeni bir dünya bulabilen yaratıktır. Sınırsız bir ufka uzanmak için sınırları belli bir vasıtaya ihtiyaç duyar. Jules Verne'in trenleri, denizaltıları, gemileri, roketleri, balonları, kupa arabaları benim gibi bir çocuğun kendi bahçesinden çıkışı için biçilmiş kaftandı.

Verne'in kitaplarına, tam da daha büyük bir bahçe ararken rastlamıştım. Daha bir iki yıl öncesine dek bana fazlasıyla yeten, kimsenin de pek girmediği o küçük bahçemde mutlulukla oynarken içimden geçen doğaya karışma isteği yavaş yavaş azalıyordu. Kuzgunların Efendisi olmayı o kadar da arzulamıyordum artık. Bir küçük krallıkla yetinecek değildim. Doğaya hükmetmek istiyordum. Yeni bir alet yapmayı, o aletle bir çağır açmayı, mesela hem yüzen hem uçan hem karada giden bir gemi tasarlayarak insanlara yeni bir yaşam sunmayı kuruyordum. Zihnimden geçen haritaları defterlerime çizmeye başlamıştım. Yeni liman isimleri uyduruyordum.

Ansiklopedilerden okuduğum aklın tanrısı Apollon'u benimsiyordum; bilimin, icatların esinlediği bir hayat sürmek istiyordum.

Kuzgunlar ben bu hayallerimi gerçekleştirirken isterlerse yanımdaya uğabilir, omzuma konabilirlerdi. Onlara yüz çevirmemiştim ama başrolden kayıp gitmişler, ikinci hatta üçüncü planda bir yan role mahkûm olmuşlardı.

Ama kuzgunlar bekler. Sabırlıdırlar. O yaşlarda bunu bilmiyordum.

Jules Verne'in hayatımdan ne zaman çıktığını fark etmedim. Belki kumral sağları iki örgüyle omuzlarına düşen bir kıza ortaokulda umutsuz şekilde âşık olduğumda, ondan başka hiçbir şeyi düşünemez hale geldiğimde o koca sakallı, bilgin görünüşlü ihtiyarı unutmaya başlamıştım. Verne'in kitaplarında aşka, romantizme yer yoktu. Benim gündemimdeyse neden karnımı ağrıtığını tam olarak anlayamadığım heyecanlarım fena halde yer tutuyordu. İlk gönül yarasıyla beraber, hayatımdaki o harita metot defterleri kapandı. Denizaltılar, trenler, yelkenliler başka bir çocuğun zihnini büyülemek üzere çekip gittiler. Bana çok güzel ve çok acılı yazdığımı düşünüğüğüm aşk şiirleri kaldı.

Bir de filmler...

Babamın sanki çok eski, milattan önce bir yaşamdaymış gibi arada bir bahsettiği videokaset dükkânındaki kasetleri halen kutu kutu sakladđını öğrendiğimiz gün ablamla benim hayatım filmlerden ibaret hale gelmişti.

Kendimi bildim bileli beyaz eşya dükkânı işletirdi babam. Meğer öncesi de varmış. Meğer filmleri, sinemayı çok sevdiğinden video döneminin son yıllarında bir videokaset dükkânı açmış, işleri iyi gidince, biraz da arkadaşlarının gazına gelip küçük Edremitimizin orta yerinde bir sinemanın ortağı oluvermiş. İşler tuttu

tutuyor diye sevinirken ülkede büyük bir ekonomik kriz patlak verince, her şey birdenbire tepetaklak olmuş. 1994'teki 5 Nisan kararlarıyla başlayan ve liranın değerini neredeyse sıfırlayan, dövizle borçlananları doğduğuna pişman eden kriz memleketteki ekonomik krizlerin ne ilki ne sonuncusuydu ama babamın ticari hayatının neredeyse sonunu getirecekti. Babam dövizle borçlanmış. Tam da ben doğmak üzereyken, bunalımdan bunalıma sürükleniyor, ne yapacağını bilemiyormuş. Bu sarmaldan mucize eseri kurtulmuş ama onu da sonra anlatacağım size. İsmimin hikâyesini anlatırken...

Şimdilik, ablamla benim hayatımızı renklendiren küçük mucizeyi anlatayım. Babamın beyaz eşya dükkânının deposunda bir gün ablamla sağı solu eşelerken içi ağzına kadar videokaset dolu kutuları keşfettik. Kasetler, üzerine sinema afişlerinin bir kopyasının basıldığı tatlı karton muhafazaların içinde duruyordu. Bir o kasete bir ötekine bakmaktan deliye döndük. Hazine sandığı bulduğumuzu sanıyorduk. Bir solukta babamın yanına koşup sanki o kutuların orada durması onu da muhakkak şaşırtacak bir olaymış gibi keşfimizi haber verdik.

Bizim heyecanımızın aksine babam kutuları bulduğumuza çok sevinmedi. "Karıştırmayın onları" diye kestirip attı. Çocuk aklım o sıra bu tür şeylere basmıyordu; biraz büyüdüğümde babamın videokasetçiden sonra açtığı sinema da borca batınca çok mutsuz olduğunu öğrenecektim. Borcun bir kısmını ödemek için dükkânı devretmek istemiş, video dönemi de çoktan gelip geçtiği için alıcı bulamamıştı. Dükkânı az bir hava parasına bir emlakçıya devredince elinde kasetlerle kalakalmıştı.

Yine de atamamıştı kasetleri. Filmleri çok seviyordu. Dükkânı batsa da kasetlerden kurtulmayı düşünmemişti. Küsmüştü ama. Sonunda evdeki video oynatıcıyı bile getirip bu depoya kaldırmış, onu da kalbini kıran filmlerle beraber kutulara kapatmıştı.

“Bazen bir kuş yuvadan uçar gider. Kanatlarını havaya, rüzgâra alıştırır... Yuvasına, ağacına konmak ister. Konamaz. Konma bilgisi yok. Öğrenmemiş... Tekrar dener. İçgüdüsel bir şey sanırsın, kuş bu değil mi; uçacak, konacak, değil mi? Yok. Yapamıyor. Kendi kendine öğrenmesi gerek.”

Hayattan hiçbir beklentisi kalmamış kahramanımız Kuzgun, yeni bir başlangıç için İstanbul’a gelir ve sıradan görünen insanların sıra dışı hikâyelerini yazan gizemli gazeteci Serçe ile tanışır. Genç kıza derin bir aşkla bağlanan Kuzgun’un hayatı bu karşılaşmadan sonra hızla değişecektir.

Sahte videolar üreten “düzeysiz” bir ajans... Tüm yolların başlangıcı Milyon Taşı... Sadece birkaç okuyucusu olan *Matbaa* gazetesi... Gözden uzak bir Antik Yunan villası ve kendilerini mitolojik tanrılar sanan tuhaf bir topluluk... Kuzgun, başına gelenleri anlamaya çalışırken Serçe, esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolur.

Gazeteci yazar Yenal Bilgici ilk romanında, mitolojinin, filmlerin, kitapların, tesadüflerin ve tüm gizemleriyle İstanbul’un ilmek ilmek ördüğü sarsıcı bir aşkı anlatıyor. Kuzgun ile Serçe’nin aşkını...

“Bir gün birbirimizi kaybedersek, bu yüzüğe bak ve beni hatırla...”

